

[Anders Andersen.]

minister sammen med sine regeringspartier jo har haft mulighed for at gennemføre disse besparelsesforslag til en begrænsning af statens udgiftsområde og en formindskelse af de offentlige udgifter.

Den højtærede finansminister var inde på en vurdering af investeringsforholdene og omtalte her, at vi havde haft stærkt stigende investeringer, og det er rigtigt; men jeg vil gerne tilføje, at disse stigende investeringer ikke efter vor opfattelse har været store nok. Når den højtærede finansminister bagefter kom ind på en vurdering af udviklingen over produktionsforholdene og det, som jeg i går kaldte stigningstakten i produktionen, må den højtærede finansminister indrømme, at stigningstakten i produktionen i øjeblikket ikke følger med den stigningstakt, som findes i Vesteuropa. Dette er så meget mere beklageligt, som det på længere sigt vil betyde, at vore konkurrencemuligheder vil forringes i forhold til de lande, som vi skal kunne konkurrere med. Jeg betragter det som noget meget væsentligt, at de omstillingsprocesser, vi står over for, vil kunne finansieres i den nødvendige udstrækning. Jeg betragter det som noget meget væsentligt, hvis vi skal kunne bevare muligheden for at forhindre, at vi kommer ind i arbejdsløshed igen. Ingen kan ønske en sådan udvikling, og jeg kunne måske sige allermindst regeringen. Men hvis man vil modarbejde en sådan udvikling, burde man også på det finanspolitiske område føre en linje, der skaber mulighed for stadig væk at følge med i stigningstakten i produktionen og følge med i udviklingen, hvad investeringen angår.

Jeg kunne også have lyst til at sige, at når vi ønsker en begrænsning i skattestigningen — man kan kalde det en skattelettelse, eller hvad man vil — kunne det måske, hvis det skete på nuværende tidspunkt, medvirke til at skabe et mildere klima omkring de lønforhandlinger, som i øjeblikket finder sted. Det ville måske også være værdifuldt for erhvervslivets almin-

delige og fremtidige konkurrencevilkår, hvis man netop igennem en sådan skattepolitik kunne medvirke til et mildere klima på dette område.

Når den højtærede finansminister, og det gælder i og for sig også det ærede medlem hr. Kirkegaard i går, sagde, at det er regeringens mål at hjælpe landbruget, så skal jeg ikke benægte det. Jeg er ikke i stand til at ransage regeringspartiernes tankegang, men jeg må have lov til at sige, at man så har været lang tid på vej i denne henseende.

Den højtærede finansminister nævnte, at man nu gennemfører en ændring, en lettelse eller en afvikling — jeg ved ikke rigtig, hvor langt man vil gå fra regeringens side — af den amtskommunale beskatning. Jeg har været medlem af det høje ting i godt og vel 7½ år, og jeg mindes, at lige fra dengang, jeg kom herind, lød de samme toner, de samme taler, fra det radikale venstres side, og det berettiger mig til at sige, at man har været lang tid undervejs med dette spørgsmål. For mig føles det absolut mere betryggende at have én fugl i hånden end eventuelt at have nogle stykker på taget; men vi har altså fået tilsagn om, at man vil medvirke til en ændring af disse forhold, som vil virke mere rimelig, også hvad landbruget angår.

Må jeg imidlertid gøre den højtærede finansminister opmærksom på, at landbrugets vilkår ikke alene bestemmes af de udgifter, det påføres af den ene eller den anden art, men i høj grad også af de muligheder, der foreligger for at skaffe forøgede indtægter. På dette område hørte jeg ikke særlig positive udtalelser fra den højtærede finansminister. Jeg tror, jeg må have lov til at sige, at regeringen ikke har været særlig villig til at give landbruget samme vilkår som andre erhverv, og det beklager jeg i allerhøjeste grad. Jeg kan imidlertid ikke undlade at drage dette problem frem på baggrund af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Kirkegaard kom med i går, og på baggrund af de udtalelser, som